Powszechny

dziennik praw państwa i rządu

dla

cesarstwa austryackiego.

Część LXXV.

Wydana i rozesłana: dnia 22. Grudnia 1852.

Allgemeines

Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt

für das

Kaiserthum Oesterreich.

LXXV. Stück.

Ausgegeben und versendet am 22. December 1852.

Część LXXV.

Wydana i rozesłana dnia 22. Grudnia 1852.

256.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości i finansów z dnia 13. Grudnia 1852,

obowiązujące w tych krajach koronnych, w których zaprowadzonem jest rozporządzenie z dnia 3 Maja 1850 r. a względnie ustawa o należytościach z dnia 9 Lutego 1850 r. Nr. 50 dz. pr. p.

mocą którego zostaje objaśnionym §. 14 rozporządzenia z dnia 3 Maja 1850 Nr. 181 dz. pr. p. i oraz wydanym bliższy przepis o postępowaniu względem uwidocznienia zaległych należytości bezpośrednich od przeniesienia majątków.

Dla uchylenia wątpliwości co do tej kwestyi, w jaki sposób w księgach publicznych widocznem uczynić należy zaległości należytości bezpośrednich od przeniesienia majątków, o czem §. 14 rozporządzenia ministerstwa finansów z dnia 3 Maja 1850 N. 181 dz. pr. p. stanowi, ministerstwa sprawiedliwości i finansów oświadczają, iż wedle jasnej myśli §. 14, wyraźnie zmierzającego ku temu, by zabezpieczyć zaległościom należytości prawo zastawowe w porządku, odpowiadającym czasowi zapisania zaległości do ksiąg publicznych, na przypadek, gdyby prawo pierwszeństwa, udzielone onejże na mocy §. 72 ustawy o należytościach wygasło,- wspomnione uwidocznienie uskutecznionem być może tylko w sposób, przepisany w ustawach, obowiązujących co do nabycia prawa rzeczowego do dóbr nieruchomych w ogólności, a względnie tam, gdzie księgi publiczne są zaprowadzone, tylko w drodze intabulacyi lub prenotacyi, żadną miarą zaś tylko przez proste zanotowanie w księdze publicznej.

Ażeby więc uskutecznić zapisanie zaległej należytości, jeżeli to dla zabezpieczenia skarbu publicznego potrzebnem się wydaje, winny urzędy, mające obowiązek pobierania należytości, uczynić wezwanie do właściwego sądu (urzędu hipotecznego) w drodze bezpośrednio przełożonej władzy finansowej obwodowej, a jeżeli idzie o nabycie prawa zastawowego bezwarunkowego, a względnie o intabulacyę, dołączyć do tego duplikat nakazu zapłaty, doręczonego stronie płacić mającej, z wykazem doręczenia onegoż, tudzież z poświadczeniem urzędowem, iż nakaz przeszedł w moc prawa i należytość w kwocie oznaczonej, rzeczywiście jest zaległą, a w każdym razie zaś oznaczyć dokładnie przedmiot księgi publicznej, na którym prawo zastawowe nabytem być ma.

LXXV. Stück.

Ausgegeben und versendet am 22. December 1852.

256.

Verordnung der Ministerien der Justiz und der Finanzen vom 13. December 1852,

giltig für jene Kronländer, in denen die Verordnung vom 3. Mai 1850 und beziehungsweise das Gebührengesetz vom 9. Februar 1850, Nr. 50 des Reichs-Gesetzblattes, in Wirksamkeit steht.

wodurch der §. 14 der Verordnung vom 3. Mai 1850, Nr. 181 des Reichs-Gesetzblattes erläutert und das Verfahren bezüglich der Ersichtlichmachung der Rückstände an unmittelbaren Gebühren von Vermögens-Uebertragungen näher bestimmt wird.

Zur Beseitigung des angeregten Zweifels, auf welche Art die im §. 14 der Verordnung des Finanzministeriums vom 3. Mai 1850, Nr. 181 des Reichs-Gesetzblattes, angeordnete Ersichtlichmachung der Rückstände an unmittelbaren Gebühren von Vermögens-Uebertragungen in den öffentlichen Büchern zu bewerkstelligen sei, finden die Ministerien der Justiz und der Finanzen zu erklären, dass bei der, in dem §. 14 klar ausgesprochenen Absicht, dem betreffenden Gebührenrückstande für den Fall der Erlöschung des, demselben durch den §. 72 des Gebührengesetzes vom 9. Februar 1850 eingeräumten, gesetzlichen Vorrechtes das Pfandrecht in der, dem Zeitpuncte der Eintragung des Gebührenrückstandes in die öffentlichen Bücher entsprechenden Rang-Ordnung zu sichern, die erwähnte Ersichtlichmachung auch nur in der, durch die bestehenden Gesetze zur Erlangung eines dinglichen Rechtes auf ein unbewegliches Gut überhaupt vorgeschriebenen Art beziehungsweise dort, wo ordentliche Grundbücher bestehen, nur im Wege der Intabulation oder Pränotation, keinesfalls aber mittelst einer blossen Anmerkung in dem öffentlichen Buche stattfinden könne.

Um daher die bücherliche Eintragung des Gebührenrückstandes, wenn dieselbe zur Sicherstellung des Staatsschatzes nothwendig erscheint, zu bewirken, haben sich die zur Einhebung der Gebühren beauftragten Aemter durch die unmittelbar vorgesetzte Finanz-Bezirksbehörde an das zuständige Gericht (Hypotheken-Amt) mittelst Ersuchschreibens zu wenden, und wenn es sich um die Erwerbung des unbedingten Pfandrechtes, beziehungsweise um die Intabulation handelt, ein Duplicat des, der zahlungspflichtigen Partei zugestellten Zahlungs-Auftrages mit dem Zustellungs-Ausweise und der ämtlichen Bestätigung, dass der Auftrag in Rechtskraft erwachsen und die Gebühr in dem angegebenen Betrage wirklich noch rückständig sei, beizufügen, in jedem Falle aber das bücherliche Object genau zu bezeichnen, worauf das Pfandrecht erwirkt werden soll.

Również winny są rzeczone urzędy, po zaspokojeniu należytości, same z urzędu uzyskać wykreślenie jej z ksiąg publicznych.

Zresztą niniejsze rozporządzenie nie wprowadza żadnej zmiany co do przepisów, jakie w pojedynczych krajach koronnych, obowiązują pod względem zapisywania do ksiąg publicznych, zaczem samo przez się rozumie się, iż tam, gdzie prenotacya w ogólności jest przypuszczalną, nie jest potrzebna skarga w celu usprawiedliwienia sądowego uzyskanej prenotacyi takiej zaległej należytości, w myśl dekretów nadwornych z dnia 18 Września 1786 r. Nr. 577 Zb. ust. sąd. lit *c)*, tudzież z dnia 24 Październ. 1806 r. Nr. 789 Zb. ust. sąd.

Krauss m. p. **Baumgartner** m. p.

257.

Rozporządzenie ministers. spraw wewnętrznych z d. 15. Grudnia 1852,

obowiązujące w krajach koronnych Austryi niższej i wyższej, w Solnogrodzie, Tyrolu, Styryi, Krainie, Karyntyi, Gorycyi i Gradysce z Istryą, w Tryeście, w Czechach, Morawii, Szląsku, w Galicyi i Lodomeryi, w Krakowie i na Bukowinie.

w przedmiocie wykonywania prawa polowania.

Stosownie do polecenia, otrzymanego ze strony Jego Ces. Kr. Apostolskiej Mości, przez Najwyższe postanowienie z dnia 23 Września t. r., ażeby, aż do wydania prawa regulującego polowanie w sposobie stanowczym, zarządzonemi zostały drogą administracyjną wszelkie kroki, zdolne do zapobieżenia nadużyciom wydarzającym się w krajach, w których obowiązuje Najwyższy patent o polowaniu z d. 7 Marca 1849 *) szczególniej pod względem polowania przydzielonego gminom—rozporządza się, co następuje:

§. 1.

Prawo polowania na gruntach, przydzielonych gminom na mocy §, 6 Najwyższego patentu o polowaniu z dnia 7 Marca 1849 r. do wykonywania polowania albo na gruntach ich własnych, nie może być odtąd już wykonywanem inaczej, jak tylko w drodze wydzierżawienia, uskutecznionego przez władzę powiatową polityczną, wyjąwszy przypadek wyrażony w §. 10 niniejszego rozporządzenia.

§. 2.

Wydzierżawienie odbywać się winno w drodze publicznego wywołania, w powszechności w miejscu, gdzie władza powiatowa polityczna ma urzędową siedzibę swoję. Rozpisanie należy o ile możności ogłosić na trzy miesiące przed upływem dawniejszej dzierżawy, przez publiczne przybicie u władzy wyż wspomnionej, według okoliczności w sposobie obszerniejszym.

§. 3.

Na dzierżawcę polowania, przypuszczonym być może tylko ten, przeciw któremu w tej mierze nie ma zarzutu.

Gmina jako taka, nie może być przypuszczoną do dzierżawienia polowania, i wszelkie kontrakty dzierżawy, mające na celu obejście niniejszego przepisu, są nieważne.

§. 4.

Akt wydzierżawienia, podlega potwierdzeniu przez władzę powiatową polityczną.

---

*) Tom uzupełniający dziennika praw państwa Nr. 154.

In gleicher Weise haben die bezeichneten Aemter bei erfolgter Berichtigung der Gebühr die bücherliche Löschung von Amtswegen zu veranlassen.

Im Uebrigen wird durch die gegenwärtige Verordnung an den, in den einzelnen Kronländern bestehenden Vorschriften über Eintragungen in die öffentlichen Bücher nichts geändert, wornach es sich von selbst versteht, dass es dort, wo die Pränotation überhaupt zulässig ist, im Sinne der Hofdecrete vom 18. September 1786, Nr 577 Justiz-Gesetzsammlung lit. c) und vom 24. October 1806, Nr. 789 Justiz-Gesetzsammlung, einer Klage zu der gerichtlichen Rechtfertigung der erwirkten Pränotirung eines solchen Gebührenrückstandes nicht bedarf.

Krauss *m. p.* **Baumgartner** *m. p.*

257.

Verordnung des Ministeriums des Innern vom 15. December 1852,

wirksam für die Kronländer Oesterreich unter und ob der Enns, Salzburg, Tirol, Steiermark, Krain, Kärnthen, Görz und Gradiska mit Istrien, Triest, Böhmen, Mähren, Schlesien, Galizien und Lodomerien, Krakau und Bukowina,

in Betreff der Ausübung des Jagdrechtes.

In Gemässheit des, von Seiner k. k. Apostolischen Majestät mit Allerhöchster Entschliessung vom 23. September d. J. erhaltenen Auftrages, dass bis zur Erlassung eines, das Jagdwesen definitiv regelnden Gesetzes im administrativen Wege alle Massregeln zu treffen seien, welche zur Beseitigung der Uebelstände geeignet sind, die in dem Bereiche, für welchen das Allerhöchste Jagdpatent vom 7. März 1849) in Ausübung steht, insbesondere bezüglich der den Gemeinden zugewiesenen Jagd stattgefunden haben, wird Nachstehendes verordnet:*

§. 1.

Das Jagdrecht auf dem, den Gemeinden nach §. 6 des Allerhöchsten Jagdpatentes vom 7. März 1849 zur Ausübung der Jagd zugewiesenen, oder denselben eigenthümlichen Grundbesitze darf, den Fall des §. 10 dieser Verordnung ausgenommen, von nun an nicht anders, als im Wege der, durch die politische Bezirksbehörde vorzunehmenden Verpachtung ausgeübt werden.

§. 2.

Die Verpachtung hat im Wege des öffentlichen Aufrufes in der Regel am Amtsorte der politischen Bezirksbehörde zu geschehen. Die Ausschreibung ist soweit thunlich, drei Monate vor Ablauf des früheren Pachtes durch öffentlichen Anschlag bei der genannten Behörde, nach Umständen auch auf eine ausgedehntere Art, kundzumachen.

§. 3.

Als Pächter der Jagd ist nur derjenige zuzulassen, gegen welchen in dieser Eigenschaft kein Bedenken obwaltet.

Die Gemeinde, als solche, ist von der Pachtung einer Jagd ausgeschlossen, und alle die Umgehung dieser Vorschrift bezielenden Pachtverträge sind ungiltig.

§. 4.

Der Verpachtungs-Act unterliegt der Bestätigung der politischen Bezirksbehörde.

---

*) *Ergänzungsband des allgemeinen Reichsgesetz- und Regierungsblattes, Nr. 154.*

§. 5.

Jeżeli wydzierżawienie takiego polowania nie może przyjść do skutku, wówczas winna władza polityczna obmyśleć inne stosowne środki, z wyłączeniem wykonywania własnego przez gminę.

§. 6.

Dzierżawa nie może w powszechności trwać mniej jak lat pięć, i tylko dla ważnych powodów, może być zakreśloną na czas krótszy, n gdy zaś na mniej jak na lat trzy.

§. 7.

Dzierżawca polowania, winien złożyć z góry dwuletni czynsz dzierżawny, mający być zawsze w pieniędzach oznaczony, z którego jedua połowa uważaną będzie za kaucyę, druga za czynsz dzierżawny pierwszego roku. Kaucya może także w papierach rządowych być złożoną według kursu, jaki mają na giełdzie w dniu złożenia.

§. 8.

Czynsz dzierżawny jednoroczny, musi zawsze na cztery tygodnie przed rozpoczęciem każdego roku dzierżawy z góry być złożony, pod karą nowej licytacyi dzierżawy, na koszt i niebezpieczeństwo dzierżawy.

§. 9.

Kaucya i czynsz dzierżawny, składane być winny w urzędzie poborowym. W cztery tygodnie po upływie czasu dzierżawy, zwróconą będzie dzierżawcy kaucya za asygnacyą władzy politycznej. o ile będzie zatrzymaną na wynagrodzenie szkody, lub na kary.

§. 10.

Wyjątkowo, i jeżeli dzierżawa odpowiada warunkom, wyrażonym w niniejszem rozporządzeniu będzie mogła władza polityczna powiatowa przedłużyć w miarę przepisu niniejszego rozporządzenia istniejące już kontrakty dzierżawne, po wysłuchaniu gminy dotyczącej i bez rozpisania publicznej licytacyi.

§. 11.

Co do rozdzielenia czystego dochodu rocznego z polowania, postępować należy według postanowień §. 8 Najwyższego patentu o polowaniu z d. 7. Marca 1849 r.

§. 12.

Bez przyzwolenia władzy politycznej, nie wolno zadzierżawionego polowania odstępować drugim osobom w subarendę ani częściowo ani w całości, czy to za napłatę w pieniądzach, czy też z zastrzeżeniem jakiej części dochodu z polowania, inaczej bowiem interes jest nieważny, a strony popadną w karę.

Również zamiana pojedynczych części graniczących z sobą obszarów polowania, zawisła od zatwierdzenia władzy politycznej.

§. 13.

Dzierżawcy polowania, równie jak posiadacze gruntów, wzmiankowani w §. 5 Najwyższego patentu z dnia 7 Marca 1849 r., winni są pod własną odpowiedzialnością do dozoru polowania ustanowić uczonych myśliwych, lub przynajmniej znawców, którzy przez władzę polityczną powiatową za zdolnych do tego są uznani i onychże tejże władzy wymienić.

§. 5.

Kann die Verpachtung einer solchen Jagd nicht erzielt werden, so hat die politische Behörde, mit Ausschluss der eigenen Ausübung durch die Gemeinde, die entsprechende anderweitige Verfügung zu treffen.

§. 6.

Die Dauer der Pachtzeit soll in der Regel nicht unter fünf Jahre und nur aus erheblichen Gründen auf eine kürzere Zeit, niemals aber unter drei Jahre festgesetzt werden.

§. 7.

Der Jagdpächter hat einen zweijährigen, stets in Geld festzusetzenden Pachtbetrag in vorhinein zu erlegen, wovon die eine Hälfte als Caution, die andere Hälfte als Pachtschilling des ersten Jahres zu gelten hat. Die Caution kann auch in Staatspapieren, nach dem Börsecourse des Erlagstages berechnet, erlegt werden.

§. 8.

Der einjährige Pachtbetrag muss immer vier Wochen vor Beginn eines jeden Pachtjahres, bei sonstiger neuerlicher Licitation des Pachtes auf Kosten und Gefahr des Pächters in vorhinein entrichtet werden.

§. 9.

Die Cautions- und Pachtbeträge sind bei dem Steuer-Amte zu erlegen. Vier Wochen nach Ablauf der Pachtzeit wird dem Pächter der Cautionsbetrag, in soweit er nicht für Ersatz oder Strafbeträge in Anspruch genommen wird, über Anweisung der politischen Behörde erfolgt.

§. 10.

Ausnahmsweise, und wenn der Pacht selbst den, in der gegenwärtigen Verordnung vorgezeichneten Bedingungen entspricht, kann die politische Bezirksbehörde bereits bestehende Pachtverträge nach Einvernehmung der betreffenden Gemeinde auch ohne Einleitung einer öffentlichen Licitation nach Massgabe der Vorschrift dieser Verordnung verlängern.

§. 11.

Hinsichtlich der Vertheilung des jährlichen Rein-Ertrages der Jagd ist sich nach der Bestimmung des §. 8 des Allerhöchsten Jagdpatentes vom 7. März 1849 zu benehmen.

§. 12.

Die theilweise oder gänzliche Ueberlassung gepachteter Jagden in Afterpacht oder an Dritte gegen Vergütung in Geld oder Vorbehalt eines Theiles des Jagd-Erträgnisses darf ohne Zustimmung der politischen Behörde, bei sonstiger Ungiltigkeit des Geschäftes und Straffälligkeit der Parteien, nicht stattfinden.

Ebenso ist der Austausch einzelner Theile an einander gränzender Jagdgebiete von der Genehmigung der politischen Behörde abhängig.

§. 13.

Die Jagdpächter, sowie die im §. 5 des Allerhöchsten Jagdpatentes vom 7. März 1849 bezeichneten Grundbesitzer müssen unter eigener Verantwortung zur Beaufsichtigung der Jagd gelernte Jäger oder doch wenigstens von der politischen Bezirksbehörde dazu als befähiget erkannte sachkundige Personen bestellen, und der genannten Behörde namhaft machen.

§. 14.

Za przyzwoleniem władzy politycznej, może także sam właściciel polowania (właściciel gruntów lub dzierżawca polowania) ustanowionym być jako biegły dozorca polowania.

§. 15.

Do wyż wspomnionego wykazania (§. 13 i 14), pozwala się teraźniejszym właścicielom polowania termin trzymiesięczny od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia. Jeżeli wykazanie nie nastąpi, natenczas posiadacze polowania, własne prawo mający, zmuszeni być powinni do tego, stosownemi środkami przymusu, co do dzierżawców zaś, należy rozwiązać dzierżawę i nakazać nowe wydzierżawienie na ich koszt i niebezpieczeństwo.

§. 16.

Przeciw wykonaniu niniejszego rozporządzenia, nie można czynić zarzutów z tytułu prywatnego.

§. 17.

Do wykonywania polowania w imieniu własnem lub obcem, nikt nie ma prawa, kto nie uzyskał pozwolenia noszenia broni myśliwskiej, stosownie do Najwyższego patentu z dnia 24 Października 1852 *) (§§. 14 i 19).

§. 18.

Wszelkie przestąpienie lub obejście niniejszych przepisów, podlega karze pieniężnej od 25—200 złr. m. k., która wymierzoną będzie przez władzę polityczną i przypadnie na rzecz instytutu ubogich tego miejsca, w którem przestąpienie zostało popełnionem.

Jeżeli kara pieniężna nałożoną być mająca, sama przez się albo ze względu na stosunki winnego, nie może być ściągniętą, wówczas należy ją zamienić w karę aresztu licząc jeden dzień za każde pięć złr. m. k.

Bach m. p.

258.

Rozrządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. Grudnia 1852,

obowiązujące we Węgrzech;

mocą którego rozporządza się w skutku Najwyższego postanowienia z d. 15 Grudnia 1852 r., iż, aż do dalszego rozporządzenia w owych częściach Węgier, w których prawo doraźne jest ogłoszonem, lub ogłaszonem będzie, wszelkie zbrodnie rozboju, rabunku i pomocy danej rabunkowi, popełnione po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, dochodzonemi i karanemi być mają przez sądy wojskowe i według ustaw wojskowych.

Jego Cesarsko-Królewska Apostolska Mość, raczył, przez wzgląd na mnożące się w Węgrzech napady rozbójcze. i zagrożone przez to bezpieczeństwo publiczne, nakazać Najwyższem postanowieniem Swojem z dnia 15 Grudnia 1852 r., iż, aż do dalszego rozporządzenia, w owych częściach kraju, w których sąd doraźny jest ogłoszonym lub jeszcze ogłoszonym będzie, zbrodnie rozboju, rabunku i pomocy danej rabunkowi (§§. 135, 141, 190, 212, 214 i 217 ustawy karnej z dnia 27 Maja 1852), we wszystkich przypadkach, w których takowe, po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, popełnionemi zostaną, w drodze zwykłego postępowania przez sądy wojskowe dochodzonemi i według ustaw wojskowych karanemi być mają, chociażby obwiniony nie podpadał postępowaniu w sądzie doraźnym.

Krauss m. p.

---

*) Dziennik praw państwa Nr. 223.

§. 14.

Mit Bewilligung der politischen Behörde kann auch der Jagd-Inhaber selbst (Grund-Eigenthümer oder Jagdpächter) als sachkundiger Aufseher bestellt werden.

§. 15.

Zu dieser Nachweisung (§§. 13 und 14) wird den dermaligen Jagd-Inhabern eine dreimonatliche Frist vom Tage der Kundmachung dieser Verordnung zugestanden. Erfolgt die Nachweisung nicht, so sind die selbstberechtigten Jagdbesitzer dazu durch die geeigneten Vollzugsmittel zu verhalten, gegen die Jagdpächter ist aber sofort mit Auflösung der Pachtung und Wiederverpachtung auf ihre Gefahr und Kosten vorzugehen.

§. 16.

Einwendungen aus einem privatrechtlichen Titel gegen den Vollzug der, in dieser Verordnung enthaltenen Bestimmungen finden nicht Statt.

§. 17.

Zur Ausübung der Jagd im eigenen oder fremden Namen ist Niemand berechtiget, der nicht in Gemässheit des Allerhöchsten Patentes vom 24. October 1852 *) (§§. 14 und 19) die Bewilligung zum Tragen von Jagdwaffen erhalten hat.

§. 18.

Jede Uebertretung oder Umgehung dieser Vorschriften ist von der politischen Behörde mit einer Geldstrafe von 25—200 fl. Conventions-Münze zu belegen, welche dem Armen-Institute des Ortes, wo die Uebertretung begangen wurde, zufällt.

Wenn die zu verhängende Geldstrafe an und für sich oder mit Rücksicht auf die Verhältnisse des Straffälligen nicht eingebracht werden kann, so ist sie in Arreststrafe von je Einem Tag für fünf Gulden zu verwandeln.

Bach m. p.

258.

Erlass des Justizministeriums vom 16. December 1852,

gilitg für Ungarn,

wodurch in Folge Allerhöchster Entschliessung vom 15. December 1852 verordnet wird, dass, bis auf weitere Verfügung, in jenen Theilen Ungarns, in welchen das Standrecht kundgemacht ist, oder noch kundgemacht werden wird, alle, nach Kundmachung dieser Verordnung begangenen, Verbrechen des Raubmordes, des Raubes und dem Raube geleisteten Vorschubes, durch die Militärgerichte und nach den Militärgesetzen zu untersuchen und zu bestrafen sind.

Seine k. k. Apostolische Majestät hat in Erwägung der sich in Ungarn häufenden Raub-Anfälle und der dadurch bedrohten öffentlichen Sicherheit mit Allerhöchster Entschliessung vom 15. December 1852 zu verordnen geruht, dass bis auf weitere Verfügung in jenen Theilen des Landes, in welchen das Standrecht kundgemacht ist, oder noch kundgemacht werden wird, das Verbrechen des Raubmordes, des Raubes und dem Raube geleisteten Vorschubes (§§. 135, 141, 190, 212, 214 und 217 des Strafgesetzbuches vom 27. Mai 1852) in allen Fällen, in welchen dasselbe nach der Bekanntmachung der gegenwärtigen Verordnung begangen wird, auch wenn sich der Beschuldigte nicht zur standrechtlichen Behandlung eignet, doch im Wege des ordentlichen Verfahrens durch die Militärgerichte und nach den Militärgesetzen zu untersuchen und zu bestrafen sei.

Krauss m. p.

---

*) Reichsgesetzblatt Nr. 223.